

Tintar les xarxes

CARLOS ARBÓ

En un carreró perpendicular al passeig marítim de Lloret de Mar hi ha una casa antiga coneguda com "Es Tint", seu de la Confraria de Pescadors. Mitjançant una subvenció de l'Ajuntament s'han aconseguit els diners necessaris per restaurar la finca, que havia allotjat un tenyidor de xarxes a la planta baixa, testimoni del passat mariner de la vila.

La primera notícia sobre l'existència d'aquest edifici apareix en un reglament del 1773 de Manuel de Zalvide, inspector del Cuerpo del Ministerio de Marina, per a la província Marítima de Mataró.

El tenyidor estava situat prop de la platja per facilitar el transport de les xarxes. L'operació de "tintar" -en llenguatge mariner- o tenyir les xarxes periòdicament, era un procés necessari per mantenir en bon estat el lli o cànem i, més tard, el cotó, materials que es podrien ràpidament a causa del contacte amb l'aigua salada. D'aquesta manera, amb l'aplicació d'un tint de protecció sobre la superfície del teixit, s'aconseguia allargar-ne la vida útil. A la vegada, segons expliquen vells pescadors, el color marronós del tenyit convertia la xarxa en gairebé invisible sota l'aigua i ajudava a enredar els peixos.

El rèquiem per la "botiga del tint" es va entonar a la dècada dels seixanta quan van aparèixer les xarxes de niló. A Lloret s'usava l'escorça de pi però en altres indrets eren el roure o l'alzina. En qualsevol cas, l'escorça havia de ser esmicolada però conservant-ne la saba i els tanins, elements que protegien les fibres. A continuació calia bullir-la per obtenir la tintura que s'abocava sobre la xarxa dins una gran perola, generalment d'aram. Allà es quedava uns dies fins que s'impregnava del líquid reparador. Acabada la maniobra es retirava del perol, s'esbandia amb aigua dolça i es penjava verticalment per deixar-la assecar.

La construcció i posada en funcionament d'un tenyidor comunal complia una missió solidària i alhora financera. En efecte, el cost de tenir i mantenir un servei d'aquesta mena, inassolible per a la majoria de pescadors, era motiu suficient per construir-ne un de comunitari. Els beneficis obtinguts servien per finançar altres serveis d'assistència i ajuda mútues.

Per tant, més enllà de preservar una tradició vinculada a les arts de pesca, el tenyidor era un símbol de germanat, d'associació mútua i de solidaritat. Allà on no s'arribava individualment, l'aportació col·lectiva aconseguia resoldre les necessitats de tothom. La força de la unió era crucial per la supervivència humana. Aquest és el llegat que s'hauria de transmetre a les generacions futures.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/11/08/tintar-xarxes/527820.html?utm_source=rss